

[Ih Nørlund.]

menhængen mellem de økonomiske og de politiske problemer. Hr. Honoré kan ikke med nogen som helst ret sige, at de økonomiske problemer ikke er fremført også fra modstandernes side, men den omstændighed, at den stærkeste udvikling foregår på det politiske område, må i særlig grad påkalde opmærksomheden.

Jeg vil her godt lige vende tilbage til det ordskifte, jeg havde med hr. K. B. Andersen tidligere, hvor han ikke bemærkede sig, at det, jeg påpegede, var, at han i juni måned sidste år udtrykkelig erklærede, at der ikke kunne være en hovedregel af den art, som man i september samme år godkendte som en fast hovedregel for EF. Det viser jo, at der er skred i det på det område. Det, der er det helt afgørende i denne sag, er, at enhver ved, at hele kampagnen for EF blev ført med al mulig understregning af det, som jeg citerede af hr. J. O. Krag tidligere på dagen, at sikkerhedspolitik og udenrigspolitik ikke var noget, der havde med EF at gøre. Det har vist sig forkert. Det har vist sig derved, at man efterhånden direkte siger det i de forskellige udtalelser som tidligere påpeget. Hvad er egentlig meningen med at prøve at føre dette gøglespil igennem? Man har set, hvordan man en tid lang i hvert fald flyttede de samme folk fra mødet i København til et møde i Bruxelles for at vise, at nu var det Ministerrådet, og nu var det et råd af ministre. Man har set, hvordan man er flyttet over til et andet hotel, og så skulle det være genialt. Man kan næsten fristes til at foreslå en besparelsesordning her i disse energifattige tider. Kunne man ikke lige så godt anskaffe et par papirshatte og tage en grøn hat på, når man var Ministerråd, og en blå hat på, når man var et råd af ministre. Det er i den grad fiktive ting, som ikke er noget som helst svar på de reelle problemer, der findes. Netop fordi der er sådan et skred i tingene, er det ikke beroligende, når udenrigsministeren bare erklærer, at man virker videre på det hidtidige fælles funda-

ment, for det er jo det, der er i skred. Og denne betænkelighed bliver for os større, når jeg ganske direkte spurgte udenrigsministeren i mit første indlæg: hvor siger man stop i udviklingen henimod en europæisk union? Er der ikke noget, man kan sige nej til? Udenrigsministeren har end ikke benyttet lejligheden til at sige nej til et europæisk forsvarsfællesskab eller til en Europaregering eller disse andre ting, som der ligger forslag fremme om i den debat, som foregår internationalt.

Faren består i, at netop de sikkerhedspolitiske problemer kan blive aktiviseret hurtigere end de økonomiske. Det er jo det, man ofte risikerer og som kommer til udtryk ved den krise der foreligger, at man for at kompensere de økonomiske kriseproblemer fremskynder den politiske og eventuelt militære integration.

Hr. Honoré og hr. Arne Christiansen viste interesse for den kommunistiske bevægelse, hvad der glæder mig. Jeg er vis på, at hr. Honoré, hvis han udvikler den interesse nærmere, også vil forstå, at den tanke, han var inde på her i formiddags, at hylde EF, fordi det var en antikommunistisk blok, så ikke vil være synderlig berettiget. Jeg bemærkede i øvrigt, at udenrigsministeren syntes at solidarisere sig med hr. Honorés opfattelse. Men denne kommunistiske bevægelse er en bevægelse af mange partier, der virker under mangfoldige former, og hvorimellem der også er en mangfoldighed, men der er en fælles holdning til de afgørende og de grundlæggende problemer.

Det var netop det, der blev lagt for dagen på konferencen i Bruxelles forleden. Der blev spurgt, hvad der var de kommunistiske partiers opfattelse af disse problemer. De var enige om at fastslå, at hele den udvikling af integrationen, som foregår, er en udvikling, der sker i de kapitalistiske monopolars interesse, og man kæmper imod denne monopolistiske orientering. Man lagde ikke skjul på, at stillingen var anderledes i de lande, som længe havde været medlem af